

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 617/2014-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. októbra 2014 predbežne prerokoval sťažnosť S. Z. a maloletého F. Z., zastúpených advokátkou JUDr. Adrianou Mazúchovou, Svätoplukova 15, Zvolen, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 41 ods. 3 a čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 3, čl. 5, čl. 6, čl. 18, čl. 26, čl. 27, čl. 29 a čl. 31 Dohovoru o právach dieťaťa rozsudkom Okresného súdu Žilina č. k. 17 C/40/2011-450 z 29. mája 2013 v spojení doplnčiacim rozsudkom Okresného súdu Žilina č. k. 17 C/40/2011-511 z 2. decembra 2013 a rozsudkom Krajského súdu v Žiline č. k. 8 Co/76/2014-573 z 31. marca 2014 v časti prvého a druhého výroku a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť S. Z. a maloletého F. Z. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. júla 2014 doručená sťažnosť S. Z. (ďalej aj „sťažovateľka“), a maloletého F. Z. (spolu ďalej len

„sťažovatelia), zastúpených advokátkou JUDr. Adrianou Mazúchovou, Svätoplukova 15, Zvolen, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 41 ods. 3 a čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 3, čl. 5, čl. 6, čl. 18, čl. 26, čl. 27, čl. 29 a čl. 31 Dohovoru o právach dieťaťa rozsudkom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) č. k. 17 C/40/2011-450 z 29. mája 2013 v spojení dopĺňacím rozsudkom okresného súdu č. k. 17 C/40/2011-511 z 2. decembra 2013 a rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) č. k. 8 Co/76/2014-573 z 31. marca 2014 v časti prvého a druhého výroku.

Sťažovatelia v sťažnosti uviedli:

„Dňa 17.2.2011 sa na Okresnom súde Žilina, č. k. 17C 40/2011, začalo konanie vo veci návrhu na určenie otcovstva a úpravu rodičovských práv a povinností voči maloletému (sťažovatelia ako navrhovatelia 1. a 2.) proti odporcovi J. Š. V predmetnej veci bol dňa 29.5.2013 vyhlásený rozsudok, súdom vyhotovený 31.7.2013, č. k. 17C 40/2011-450, sťažovateľke 1 doručený dňa 13.8.2013 a odporcovi 5.8.2013. Rozsudok nadobudol právoplatnosť čo do určenia otcovstva a úpravy časti rodičovských práv a povinností k maloletému - osobná starostlivosť, správa majetku a zákonné zastupovanie, v časti úpravy výživného sa sťažovateľka 1., ako aj odporca účinne odvolali. Dňa 2.12.2013 OS Žilina vydal na podnet KS Žilina dopĺňací rozsudok, č. 17C/40/2011-511, ktorým návrh sťažovateľky 1 na obmedzenie výkonu rodičovských práv odporcu v rozsahu správy majetku a zákonného zastupovania maloletého F. Z. zamietol.

Dňa 31.3.2014 vydal Krajský súd Žilina rozsudok č. k. 8Co/76/2014-573, ktorým okrem iného

- rozsudok okresného súdu v spojení s dopĺňacím rozsudkom vo výroku, ktorým bol návrh sťažovateľky 1 na obmedzenie výkonu rodičovských práv odporcu k mal. F. Z. zamietnutý, potvrdil;

- rozsudok okresného súdu v spojení s dopĺňacím rozsudkom v časti výroku o povinnosti odporcu prispievať na výživu mal. F. Z. výživným za obdobie od 14.7.2010 do 1.10.2011 sumou po 200 € mesačne so zročnosťou do konca kalendárneho mesiaca

predchádzajúceho kalendárneho mesiaca, za ktorý je povinný takto prispievať na výživu maloletého dieťaťa k rukám matky, potvrdil. Rozsudok KS Žilina bol sťažovateľke I doručený dňa 12.5.2014.

Proti rozhodnutiu KS Žilina č. k. 8Co/76/2014-573 v časti vyššie uvedených výrokov, proti rozhodnutiu OS Žilina č. 17C/4072011-511 a rozhodnutiu OS Žilina č. k. 17C/40/2011-450 vo výroku upravujúcom vyživovaciu povinnosť odporcu voči maloletému, ktorý nebol krajským súdom zrušený, podávajú sťažovatelia ústavnú sťažnosť...“

Sťažovatelia vo veci samej navrhujú, aby po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd vydal takéto rozhodnutie:

„Základné právo sťažovateľov na súdnu ochranu a právo na prerokovanie veci pred nezávislým a nestranným súdom zaručené podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, právo sťažovateľov na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práva sťažovateľov v zmysle čl. 41 ods. 3 Ústavy SR a čl. 152 ods. 4 Ústavy SR a práva maloletého v zmysle čl. 3, 5, 6, 18, 26, 27, 29 a 31 Dohovoru o právach dieťaťa postupom a rozhodnutiami v konaní pred Okresným súdom Žilina sp. zn. 17C 40/2011-450 a 17C/40/2011-511 a Krajským súdom Žilina, č. k. 8Co/76/2014 porušené boli.

Ústavný súd SR zrušuje rozhodnutie Krajského súdu Žilina, č. k. 8Co/76/2014-573 v časti prvého a druhého výroku, ako aj rozhodnutie Okresného súdu Žilina č. k. 17C 40/2011-450 zo dňa 29.5.2013 v nezrušenej časti upravujúcej výšku výživného a doplniaci rozsudok OS Žilina č. 17C/40/2011-511 zo dňa 2.12.2013 v celom rozsahu a vec vracia Okresnému súdu Žilina na ďalšie konanie a rozhodnutie vo veci.

Krajský súd Žilina je povinný nahradiť sťažovateľom trovy právneho zastúpenia v sume 142,04 € na účet ich právneho zástupcu JUDr. Adriany Mazúchovej, č. ú., 2922878505/1100 do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa čl. 41 ods. 3 ústavy deti narodené v manželstve i mimo neho majú rovnaké práva.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 152 ods. 4 ústavy výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 3 Dohovoru o právach dieťaťa záujem dieťaťa musí byť prvoradým hľadiskom pri akejkolvek činnosti týkajúcej sa detí, nech už uskutočňovanej verejnými alebo súkromnými zariadeniami sociálnej starostlivosti, súdmi, správnymi alebo zákonodarnými orgánmi...

Podľa čl. 5 Dohovoru o právach dieťaťa štáty, ktoré sú zmluvnou stranou Dohovoru, sa zaväzujú rešpektovať zodpovednosť, práva a povinnosti rodičov alebo, v zodpovedajúcich prípadoch a v súlade s miestnou obyczajou, členov širšej rodiny alebo obce, zákonných zástupcov alebo iných osôb právne zodpovedných za dieťa, ktoré smerujú k zabezpečeniu jeho orientácie a usmerňovaniu pri výkone práv podľa Dohovoru v súlade s jeho rozvíjajúcimi sa schopnosťami.

Podľa čl. 6 Dohovoru o právach dieťaťa štáty, ktoré sú zmluvnou stranou Dohovoru, uznávajú, že každé dieťa má prirodzené právo na život...

Podľa čl. 18 Dohovoru o právach dieťaťa štáty, ktoré sú zmluvnou stranou Dohovoru, vynaložia všetko úsilie na to, aby sa uznala zásada, že obaja rodičia majú spoločnú zodpovednosť za výchovu a vývoj dieťaťa. Rodičia alebo v zodpovedajúcich prípadoch zákonní zástupcovia, majú prvotnú zodpovednosť za výchovu a vývoj dieťaťa. Základným zmyslom ich starostlivosti musí pritom byť záujem dieťaťa...

Podľa čl. 26 Dohovoru o právach dieťaťa štáty, ktoré sú zmluvnou stranou Dohovoru, uznávajú právo každého dieťaťa na výhody sociálneho zabezpečenia vrátane sociálneho poistenia a robia nevyhnutné opatrenia na dosiahnutie plného uskutočňovania tohto práva v súlade s vnútroštátnym právom...

Podľa čl. 27 Dohovoru o právach dieťaťa štáty, ktoré sú zmluvnou stranou Dohovoru, uznávajú právo každého dieťaťa na životnú úroveň nevyhnutnú pre jeho telesný, duševný, duchovný, mravný a sociálny rozvoj...

Podľa čl. 29 Dohovoru o právach dieťaťa štáty, ktoré sú zmluvnou stranou Dohovoru, sa zhodujú, že výchova dieťaťa má smerovať k:

a) rozvoju osobnosti dieťaťa, jeho nadania a rozumových aj fyzických schopností v čo najširšom objeme;

b) výchove zameranej na posilňovanie úcty k ľudským právam a základným slobodám, a tiež k zásadám zakotveným v Charte Spojených národov;

c) výchove zameranej na posilňovanie úcty k rodičom dieťaťa, k svojej vlastnej kultúre, jazyku a hodnotám, k národným hodnotám krajiny trvalého pobytu, ako aj krajiny jeho pôvodu, a k iným civilizáciám;

d) príprave dieťaťa na zodpovedný život v slobodnej spoločnosti v duchu porozumenia, mieru, znášanlivosti, rovnosti pohlavia a priateľstva medzi všetkými národmi, etnickými, národnostnými a náboženskými skupinami a osobami domorodého pôvodu;

e) výchove zameranej na posilňovanie úcty k prírodnému prostrediu...

Podľa čl. 31 Dohovoru o právach dieťaťa štáty, ktoré sú zmluvnou stranou Dohovoru, uznávajú právo dieťaťa na odpočinok a voľný čas, na účasť na hre a oddychovej činnosti zodpovedajúcej jeho veku, ako aj na slobodnú účasť na kultúrnom živote a umeleckej činnosti...

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažovatelia namietajú porušenie základného práva podľa čl. 41 ods. 3, čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 152 ods. 4 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva podľa čl. 3, čl. 5, čl. 6, čl. 18, čl. 26, čl. 27, čl. 29 a čl. 31 Dohovoru o právach dieťaťa rozsudkom okresného súdu č. k. 17 C/40/2011-450 z 29. mája 2013 v spojení dopĺňacím rozsudkom okresného súdu č. k. 17 C/40/2011-511 z 2. decembra 2013 a rozsudkom krajského súdu č. k. 8 Co/76/2014-573 z 31. marca 2014 v časti prvého

a druhého výroku. Predmetom konania na okresnom súde a na krajskom súde je určenie otcovstva a úprava výkonu rodičovských práv a povinností k maloletému dieťaťu.

1. Pokiaľ ide o rozsudok okresného súdu okresného súdu č. k. 17 C/40/2011-450 z 29. mája 2013 v spojení dopĺňacím rozsudkom okresného súdu č. k. 17 C/40/2011-511 z 2. decembra 2013, preskúmaniu ústavnosti tohto rozhodnutia ústavným súdom bráni princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd (III. ÚS 5/05).

Takýmto súdom bol krajský súd, ktorý napadnutý rozsudok okresného súdu v spojení s dopĺňacím rozsudkom preskúmal v odvolacom konaní. Krajský súd rozhodol rozsudkom č. k. 8 Co/76/2014-573 z 31. marca 2014. V tejto časti ústavný súd sťažnosť odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

2. Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav, a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné

a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

Ústavný súd poznamenáva, že medzi právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jemu porovnateľným právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru niet zásadných odlišností, a prípadné porušenie uvedených práv je preto potrebné posudzovať spoločne.

Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci.

Článok 6 ods. 1 dohovoru každému zaručuje právo podať žalobu o uplatnenie svojich občianskych práv a záväzkov na súde. Takto interpretovaný článok zahŕňa právo na súd, do ktorého patrí právo na prístup k súdu. K nemu sa pridávajú záruky ustanovené čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o organizáciu a zloženie súdu a vedenie konania. To všetko v súhrne zakladá právo na spravodlivé prejednanie veci (rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva z 21. februára 1975, séria A, č. 18, s. 18, § 36). Právo na spravodlivé prejednanie veci zahŕňa v sebe princíp rovnosti zbraní, princíp kontradiktórnosti konania, právo byť prítomný na pojednávaní, právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia a iné požiadavky spravodlivého procesu (III. ÚS 199/08).

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť aj absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, odôvodnenie ktorých je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu ústavné právo na súdnu ochranu však neznamená právo na úspech v konaní pred všeobecným (občianskoprávnym) súdom, teda za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech (nevyhovenie návrhu) v konaní pred všeobecným súdom (napr. II. ÚS 4/94, I. ÚS 8/96, III. ÚS 197/02).

Sťažovatelia svojou sťažnosťou napádajú prvý výrok rozsudku krajského súdu č. k. 8 Co/76/2014-573 z 31. marca 2014, ktorým krajský súd potvrdil zamietnutie návrhu sťažovateľky na obmedzenie výkonu rodičovských práv odporcu k mal. F. Z., a druhý výrok rozsudku krajského súdu, ktorým krajský súd potvrdil výrok rozsudku okresného súdu v spojení s dopĺňacím rozsudkom o povinnosti odporcu prispievať na výživu mal. F. Z. za obdobie od 14. júla 2010 do 1. októbra 2011. Vo vzťahu k rozsudku krajského súdu č. k. 8 Co/76/2014-573 z 31. marca 2014 sťažovatelia namietajú, že krajský súd rozhodol na základe skutkového stavu, ktorý nebol v súlade s vykonanými dôkazmi a na argumenty sťažovateľov nebral ohľad. Podľa názoru sťažovateľov krajský súd nevykonával všetky navrhnuté dôkazy, neaplikoval všetky na daný prípad vzťahujúce sa právne predpisy,

nedostatočne odôvodnil svoje rozhodnutie a pri rozhodovaní nezohľadnil záujmy maloletého F. a viac chránil odporcu. Sťažovatelia považujú napadnutý rozsudok za arbitrárny.

Krajský súd v rozsudku č. k. 8 Co/76/2014-573 z 31. marca 2014 dospel k týmto právnym záverom:

„... Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku v znení jeho doplnenia i konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že návrh navrhovateľky I/ na obmedzenie výkonu rodičovských práv odporcu mal. F. nie je dôvodný a rozsudok okresného súdu v tejto odvolaní napadnutej časti je vecne správny. Ani podľa odvolacieho súdu neboli v danom prípade naplnené hmotnoprávne podmienky obmedzenia výkonu rodičovských práv odporcu k mal. F. v rozsahu žiadanom navrhovateľkou I/. Z obsahu spisového materiálu mal preukázané, že mal. F. žije od narodenia iba so svojou matkou (navrhovateľkou I/), resp. s jej rodičmi. Mal. F. sa teda od narodenia až do súčasnej doby prakticky zdržiava v kruhu rodiny svojej matky. Otec dieťaťa (odporca) z rôznych dôvodov - ukončenie vzťahu s navrhovateľkou I/ s nie šťastným koncom, pomerne dlhé konanie o určenie otcovstva, postupné negatívne vyhocovanie vzťahov medzi navrhovateľkou I/ a odporcom - prakticky nemal doteraz ani možnosť, aby vo vzťahu k mal. F. rozvinul otcovský vzťah. Nerozvinutie tohto vzťahu je navyše umocnené tým, že rodičia mal. F. spolu nežijú a odporca má svoju rodinu v mieste, ktoré je značne vzdialené od bydliska mal. F. Ide o stav objektívny a v súčasných partnerských vzťahoch, žiaľ, nie ojedinelý. Za takéhoto (objektívneho) stavu nemožno ani podľa odvolacieho súdu vyvodiť záver, že bola v zmysle ust. § 38 ods. 2 ZoR naplnená základná podmienka pre vyslovenie obmedzenia výkonu rodičovských práv odporcu k mal. F., t. j. že by takýto zásah bol v súlade so záujmom označeného dieťaťa. Uvedený záver platí zvlášť za situácie, keď matka takýto návrh podala v čase prebiehajúceho konania o určenie otcovstva, kedy sa v podstate ešte nemohol rozvinúť citový vzťah medzi mal. F. a jeho otcom. Námietku navrhovateľky I/, že odporca sa o mal. F. po jeho narodení nezaujímal a riadne neplatil výživné, odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodnú. Zo spisového materiálu je zrejmé, že odporca po narodení dieťaťa a to i bez rozhodnutia súdu (predbežné opatrenia o platení výživného bolo vydané až 07.09.2011) uhradil navrhovateľke I/ nasledujúci mesiac po narodení mal. F. jednorazovo sumu

1.000 eur + 100 eur (dňa 27.08.2010) a od septembra 2010 pravidelne platil na výživu mal. F. sumou po 100 eur mesačne. Skutočnosť, že po vydaní predbežného opatrenia uhrádzal odporca výživné len vo výške 26 eur mesačne, nemožno pripočítať odporcovi na ťarchu, pretože si vyživovaciú povinnosť predbežne plnil v rozsahu, aký mu bol súdom nariadený. Na základe uvedených skutočností potom nemožno prisvedčiť tvrdeniu navrhovateľky I/, že odporca nechal mal. F. dlhodobo strádať. Ako nedôvodnú vyhodnotil odvolací súd i námietku navrhovateľky I/, že odporca sa mal vyjadriť, že nechce, aby mal. F. po ňom dedil. Zo spisového materiálu nevyplýva žiaden dôkaz, ktorý by uvedené tvrdenie navrhovateľky I/ potvrdzoval. Odvolací súd vo vzťahu k zamietajúcemu výroku napadnutého rozsudku v závere poznamenáva, že k určitému obmedzeniu výkonu rodičovských práv odporcu došlo už tým, že okresný súd v poradí druhým výrokom určil, že matka (navrhovateľka I/) bude mal. F. zastupovať a spravovať jeho majetok. S poukazom na takto zistené skutočnosti a vyššie uvedené právne úvahy rozsudok okresného súdu v spojení s doplniacim rozsudkom vo výroku, ktorým bol návrh navrhovateľky I/ na obmedzenie výkonu rodičovských práv odporcu k mal. F. zamietnutý, podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p., potvrdil.

Odvolací súd vyhodnotil ako vecne správny i rozsudok okresného súdu v časti o určení rozsahu vyživovacej povinnosti odporcu na mal. F. za obdobie od narodenia označeného dieťaťa do 01.10.2011. Určenie výšky výživného za uvedené obdobie v rozsahu 200 eur mesačne zodpovedá oprávneným potrebám maloletého dieťaťa, ako i schopnostiam, možnostiam a majetkovým pomerom odporcu. Okresný súd správne pri určovaní rozsahu vyživovacej povinnosti odporcu za uvedené obdobie prihliadol najmä na vek dieťaťa i na skutočnosť, že navrhovateľkou I/ vyčíslené náklady odôvodnených potrieb dieťaťa v jeho veku, mal. F. nie je schopný za obdobie jedného mesiaca spotrebovať. Odvolací súd v tomto smere dopĺňa, že i keď odporca mal v rozhodnom období pomerne slušný príjem (za rok 2010 v priemere 1.785 eur mesačne a za rok 2011 v priemere 1777 eur mesačne) bolo nevyhnutné prihliadnuť i na skutočnosť, že v období vyššie uvedených rokov mal dve ďalšie vyživovacie povinnosti k deťom pochádzajúcim z manželstva a to k dospelému synovi M., ktorý bol v školskom roku 2009/2010 a v školskom roku 2010/2011 študentom vysokej školy a tiež k mal. synovi M., ktorý bol v uvedenom období žiakom II. stupňa základnej školy. Už len z hľadiska ich veku a nevyhnutných potrieb boli náklady odporcu na ich

výchovu a výživu neporovnateľne vyššie ako na mal. F., ktorý dosiahol vek jedného roka dňa 14.07.2011. Vzhľadom na uvedené skutočnosti a s prihliadnutím na vek dieťaťa i odvolací súd vyhodnotil výšku vyživovacej povinnosti odporcu za obdobie od narodenia dieťaťa do 01.10.2011 určenú napadnutým rozsudkom vo výške 200 eur mesačne za primeranú a zodpovedajúcu ust. § 75 ods. 1 v spojení s § 62 ods. 1, 2, 4, 5 ZoR...“

Z citovanej časti odôvodnenia rozsudku krajského súdu vyplýva, že krajský súd sa štandardným a ústavne akceptovateľným spôsobom vyrovnal s otázkou obmedzenia výkonu rodičovských práv odporcu k mal. F. Z. a povinnosťou odporcu prispievať na výživu mal. F. Z. za obdobie od 14. júla 2010 do 1. októbra 2011.

Ústavný súd konštatuje, že napadnuté rozhodnutie krajského súdu nevykazuje znaky arbitrárnosti, je ústavne akceptovateľné, pričom nezistil existenciu skutočností svedčiacich o tom, že by ho bolo možné považovať za popierajúce zmysel práva na súdnu ochranu, keďže krajský súd zrozumiteľne vysvetlil právne závery, ku ktorým dospel. Uvedené platí aj v prípade, keď sa vnútorná intencionalita právnych úvah sťažovateľov uberala iným smerom ako právny názor krajského súdu, ktorý síce rozhodol spôsobom, s ktorým sťažovateľa nesúhlasia, avšak rozhodnutie dostatočne odôvodnil na základe vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je oprávnený a ani povinný nahrádzať. K tomu ústavný súd obdobne poznamenáva, že ak sa konanie pred všeobecným súdom neskončí podľa želania účastníka konania, táto okolnosť sama osebe nie je právnym základom pre namietnutie porušenia základného práva (napr. II. ÚS 54/02).

K námietke nevysporiadania sa so všetkými skutočnosťami uvádzanými sťažovateľmi v ich odvolaní proti rozsudku súdu prvého stupňa ústavný súd v súlade so svojou konštantnou judikatúrou uvádza, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ

rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka konania na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05).

Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že krajský súd napadnutým rozsudkom č. k. 8 Co/76/2014-573 z 31. marca 2014 neporušil sťažovateľmi označené základné právo podľa čl. 41 ods. 3 a čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 152 ods. 4 ústavy, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a právo podľa čl. 3, čl. 5, čl. 6, čl. 18, čl. 26, čl. 27, čl. 29 a čl. 31 Dohovoru o právach dieťaťa.

Ústavný súd preto sťažnosť vo vzťahu k rozsudku krajského súdu č. k. 8 Co/76/2014-573 z 31. marca 2014 odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde považujúc ju za zjavne neopodstatnenú. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa (zrušenie rozsudku krajského súdu č. k. 8 Co/76/2014-573 z 31. marca 2014 a vrátenie veci na ďalšie konanie, priznanie náhrady trov konania) v danej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. októbra 2014